

Följden af sistnämnda uppfattning och handlingssätt har blifvit, att jäf emot bevakade fordringar i konkurser, som insändts med posten, icke blifvit godkända, om än grundade skäl dertill funnits.

När en domare en längre tid varit tjänstgörande inom en domsaga, hafva rättsökande varit i tillfälle att lära känna hans uppfattning i ifrågavarande sak och kunnat rätta sig efter domarens kända uppfattning och handlingssätt, så att de som haft obevisliga fordringar kunnat blifva "jäfvade" i deras anspråk på fordringsrätt i konkursboet.

Svårare är det inom de domsagor, der flera domare varit förordnade under en jemförelsevis kortare tid, och dessa haft olika uppfattning om lagens rätta mening, att der ställa sig till efterrättelse dessa domares anspråk på huru nämnda "anmärkningar" böra inlemnas.

Jag har icke omnämnt detta i den afsigten att klandra domarena för deras olika uppfattning och handlingssätt i nämnda sak, utan jag har velat göra Riksdagen uppmärksam härpå för att kunna åstadkomma en lagförändring, i syfte att en lika uppfattning och praxis gör sig gällande, till förmån för den rättsökande allmänheten.

På grund af anförda skäl vågar jag vördsamt föreslå,

att Riksdagen för sin del ville besluta, att § 71 konkurslagen skall erhålla följande förändrade lydelse:

 "utsätte då ordföranden viss dag inom två veckor derefter, å hvilken anmärkningarna, skriftligen författade, senast skola personligen aflemnas, eller ock genom allmänna posten insändas, på afsändarens egen risk, till rätten eller domaren" — —

Jag öfverlemnar till lagutskottet, dit motionen torde blifva remitterad, att vidtaga den förändring i redigeringen, som må finnas nödig.

Stockholm den 27 januari 1894.

P. Truedsson.